

Phần 5

Chương 21

Lễ Noel năm 2006.

Cảnh sát Hoàng Hải đưa Tư Vọng về nhà, mua rất nhiều đồ ăn chín và đồ nhắm, còn chuẩn bị cả hai bình rượu cho mình và chai Pepsi lớn cho thằng bé.

Ngoài cửa, mưa đang rơi.

Tư Vọng càng ngày càng lớn, lông mày rậm hơn, hai năm nữa là dậy thì thành thiếu niên rồi.

Có một lần, Hoàng Hải sắp xếp cho nó đi tắm bồn, quả nhiên phát hiện vết bớt ở sau lưng - Hoàng Hải cau mày nhưng không nói ra.

Tư Vọng dăm ba ngày lại tới đây chơi, mọi góc ngách trong nhà, anh đều cho nó vào - trừ một căn phòng bí mật, luôn được khóa chặt, không biết giấu đồ vật gì?

Hoàng Hải tự thưởng thức rượu ngon, hút thuốc nghi ngút khói, đến khi thằng bé ho khụ khụ anh mới tắt thuốc. “Hôm nay là tròn hai năm ngày giỗ của Lượng.” Anh sờ mũi Tư Vọng, ngón tay run run, “Cứ như một giấc mơ vậy”.

“Lượng là ai ạ?”

Hoàng Hải rút từ ngăn kéo ra một khung ảnh, là ảnh Hoàng Hải chụp với con trai, sau lưng là công viên Nhân dân, vườn hoa có rất nhiều bóng bay, có vẻ như tết thiếu nhi 1/6. Con anh có vài nét giống Tư Vọng.

“Đây là con của ta, chỉ lớn hơn cháu một tuổi. Bốn năm trước, nó bị bệnh máu trắng, ta đã tìm tất cả các bệnh viện trong nước, muốn thay tủy cho nó, nhưng không tìm được người phù hợp. Lượng ở trong bệnh viện một năm, trị liệu khiến tóc nó rụng hết, cuối cùng thì chết trong lòng ta lúc 10 tuổi.”

“Chú rất nhớ anh ấy chứ?”

“Năm đó, dường như ngày nào ta cũng khóc thầm, cho đến khi gặp cháu, nhóc à.”

Người đàn trung niên ôm Tư Vọng vào lòng, dùng bàn tay thô ráp ấm áp vuốt ve nó, như con mình vẫn còn sống vậy.

“Thế mẹ của anh Lượng đâu ạ?”

“Ly hôn khá lâu rồi, người đàn bà đó chạy theo kẻ có tiền rồi, di cư sang Australia, sau khi con chết thì chưa quay về lần nào.”

“Vậy cháu không trách chú.” Thằng bé sờ lên vết nhăn trên mặt viên cảnh sát, “Từ nay về sau chú có thể gọi cháu là Lượng.”

“Lượng mất rồi, nó sẽ không trở về nữa, nhóc à.”

Hoàng Hải nói một cách bình tĩnh, dường như đã hoàn toàn chấp nhận hiện thực con trai đã mất.

“Chết là một giấc mơ, sống cũng vậy.”

“Thằng nhóc, lại nữa rồi, dám học cách nói của người lớn à!”

Anh uống một cốc rượu, Tư Vọng kéo cánh tay anh nói: “Đủ rồi, chú sắp uống say rồi đấy.”

“Đừng lo cho ta!”

Hoàng Hải đẩy thằng bé ra, tự rót thêm một cốc nữa. Tư Vọng diu anh lên ghế, anh lầm bầm: “Lượng à, đừng đi, Lượng ơi!”

Sau khi uống say, Hoàng Hải bắt đầu nôn trên nền nhà, tối nay sao tử lượng kém thế chứ?

Anh xấu hổ đi dọn dẹp, mới phát hiện căn phòng nhỏ để hé cửa, vang lại tiếng bước chân nhẹ.

Sờ chìa khóa trên người, quả nhiên bị thằng nhóc Tư Vọng lấy đi mất. Anh chạy như bay vào căn phòng nhỏ, mùi hôi mốc nồng nặc. Thằng bé đứng như tượng, nhìn chăm chăm vào bức tường dán đầy báo và ảnh đã ngả vàng, dày chi chít như băng điều trong đám tang.

Trong ảnh có cảnh Hoàng Hải quen nhất - cánh đồng cỏ hoang um tùm, tường sụp đổ, ống khói cao chọc trời, tòa nhà cũ kỹ, máy móc han gỉ, cầu thang xuống lòng đất, cửa sắt nùm cửa tròn...

Khu Ma nữ trong truyền thuyết của các học sinh cấp 3 Nam Minh.

Tư Vọng vẫn chưa ý thức được rằng nó đang tự cắn môi, máu men theo khoe môi rơi xuống.

Trong ảnh thi thoảng có cảnh sát, vẫn là trang phục cảnh sát màu xanh của thế kỉ 20, chụp vào tháng 6 năm 1995. Hiện trường vụ án bật đèn sáng, phía sau là bóng tối thăm thẳm, nước bắn ứ đọng, là thứ ánh sáng khiến người ta phát ớn.

Nó nhìn thấy Thân Minh.

Hai mươi lăm tuổi, tóc rậm, chiếc áo vị hôn thê mua cho anh bị nước bắn dính thành đen sì. Mảnh vải đen điểm đỏ khó mà phân biệt, như là vết máu vẫn còn...

Khuôn mặt trong ảnh vẫn chìm trong nước.

Bức tiếp theo, thi thể bị lật lại, dưới ánh đèn sáng trắng là khuôn mặt trắng bệch - thằng bé nhắm chặt mắt lại không dám xem tiếp nữa, nước mắt vẫn tuôn ra từ khoe mắt.

Hoàng Hải ôm thằng bé từ phía sau, hai tay bịt hai mắt nó lại.

Khuôn mặt không thể nhận ra, thật là khủng khiếp... có thể tưởng tượng ra một người sau khi bị giết còn bị ngâm trong nước mưa.

Ba ngày...

Thân Minh ba ngày sau khi chết, xác bị ngâm trong nước dần thối rữa.

Những bức ảnh tiếp theo, mỗi bức đều khiến người ta gặp ác mộng cả đời. Tư Vọng lại cố đẩy tay của Hoàng Hải ra, mở to mắt nhìn ảnh - vết thương sau lưng người chết, vết thương dài không đến 2 cen-ti-mét nhưng cũng đủ để tim bị chia cắt làm hai nửa.

Nó không nhìn thấy hung khí.

Sau khi đem xác đi, cảnh sát tiếp tục điều tra hiện trường, hút hết nước dưới nền đi, tìm chứng cứ. Nhưng không hề có bia mộ hay xương trắng như đồn đại, chỉ có những kí tự và chữ viết kỳ lạ khắc trên tường.

Cuối cùng, Hoàng Hải giật lại chùm chìa khóa trong tay thằng bé, nhìn cái tủ sắt ở góc tường nói: “Mười năm rồi, căn phòng nhỏ này không hề thay đổi, cháu biết vì sao không?”

“Đây là vụ án mà chú vẫn chưa phá được!”

“Sáng sớm ngày mùng 6 tháng 6 năm 1995, trên nóc thư viện trường trung học Nam Minh phát hiện một nữ sinh bị đầu độc chết, nữ sinh đó học lớp 12, một tháng nữa là thi đại học. Thầy chủ nhiệm lớp nữ sinh tên là Thân Minh, anh ta bị coi là nghi phạm giết người, đích thân ta bắt anh ta đến đồn công an rồi đích thân ta thả ra.

Đêm 19 tháng 6, trong khu đất hoang bên đường Nam Minh, có bầy chó dại cắn một thi thể, khiến công nhân ca đêm chú ý, đó là Nghiêm Lịch - chủ nhiệm giáo vụ của trường cấp 3 Nam Minh, trên người có vết dao, hung khí vẫn ở trên người nạn nhân. Cảnh sát phát hiện Thân Minh mất tích, có ông già làm chứng tới đó nói thấy Nghiêm Lịch và Thân Minh cùng nhau rời trường học, mọi người đều nghi anh ta là hung thủ giết thầy chủ nhiệm giáo vụ rồi bỏ trốn. Cảnh sát lục soát khắp nơi mà không tìm ra anh ta, cho đến khi có nữ sinh báo cáo với trường rằng, hôm Thân Minh mất tích, anh ta có nhắc đến việc tới công xưởng bỏ hoang gần trường, cũng là khu Ma nữ mà học sinh vẫn lưu truyền. Mười giờ ngày 21 tháng 6, cảnh sát phát hiện thi thể anh ta - lúc đó trời mưa mấy ngày liên tiếp, nền đất đọng nước, thi thể bị ngâm trong nước, hung khí không tìm thấy. Bao nhiêu năm rồi, những con số này vẫn khắc ghi trong đầu ta.”

Hoàng Hải kể một mạch câu chuyện xong thì hơi men cũng bay hết, căn phòng nhỏ không có điều hòa, cảm thấy toàn thân lạnh ngắt.

Anh vẫn nhớ con dao găm giết chết Nghiêm Lịch - nơi sản xuất là xưởng quân đội tuyến ba, dài 15 cen-ti-mét, sử dụng thép đặc chủng, mũi dao nhọn, có khe ở sống dao, mang dấu ấn quân sự, rất giống dao găm của đặc công, độ sắc,

ổn định, cứng, dẻo dai và chống hao mòn thuộc hàng loại một. Loại dao này rất hiếm trên thị trường, lúc đó chỉ lưu hành trong nội bộ một số bộ phận đặc biệt.

15 cen-ti-mét, xường 305, thép đặc chủng, có rãnh, mũi dao nhọn...

Một bên tường khác, tường trắng, vẽ rất nhiều đường kẻ bằng bút đỏ, tạo nên một biểu đồ quan hệ nhân vật rất lớn. Chữ màu đỏ đập vào mắt giống như Hoàng Hải dùng máu của mình viết vậy.

Trung tâm của bức tường là hai chữ: Thân Minh.

Xung quanh cái tên này, là tám đường kẻ đậm, mỗi đường chỉ ra một tên, lần lượt là: Liễu Mạn, Nghiêm Lịch, Hạ Niên, Lộ Trung Nhạc, Cốc Thu Sa, Cốc Trường Long, Trương Minh Tùng, Âu Dương Tiểu Chi.

Dưới mỗi cái tên có dán ảnh mặt lớn, trong đó trên tên của năm người: Liễu Mạn, Nghiêm Lịch, Hạ Niên, Cốc Thu Sa, Cốc Trường Long có đánh dấu X màu đỏ, thể hiện người đó đã chết.

Hai chữ “Thân Minh” như lời nguyện cay nghiệt, hễ người nào liên quan đến anh ta cũng gặp chuyện chẳng lành. Đúng năm nay, Cốc Thu Sa và Cốc Trường Long là vị hôn thê và nhạc phụ của Thân Minh cũng gặp thảm kịch. Mọi người đều liên tưởng rằng: Đây phải chăng là sự báo thù của hồn ma?

Người còn sống có ba người.

Lộ Trung Nhạc không biết trốn đi đâu, điều duy nhất có thể khẳng định là tội phạm truy nã sống cũng không yên ổn được.

Tư Vọng chỉ lên tên trên tường nói: “Trương Minh Tùng, Âu Dương Tiểu Chi là ai ạ?”

“Trương Minh Tùng là thầy giáo dạy toán của trường cấp 3 Nam Minh lúc đó.” Hoàng Hải được cậu bé nhắc nhở, đã lâu không chú ý tới hai người này, “Âu Dương Tiểu Chi là nữ sinh mà sau ba ngày xảy ra vụ án nói Thân Minh có thể ở khu Ma nữ.”

“Tám người này đều có quan hệ trực tiếp và gián tiếp với người chết ạ?”

“Sau khi Thân Minh chết một tháng, ta đã vẽ biểu đồ quan hệ này. Đáng nghi nhất là Lộ Trung Nhạc, hắn lại kết hôn với vị hôn thê của người chết. Hắn là kỹ sư của xưởng gang thép Nam Minh, đêm đó hắn ta trực ban ở xưởng, địa điểm xảy ra vụ án cách phòng trực ban không quá 200 mét. Lúc đó bố của Lộ Trung Nhạc đang làm việc trong chính phủ, hắn kiên quyết khai rằng đêm đó ngủ say, không có chứng cứ chứng minh hắn có liên quan đến cái chết của Thân Minh. Vài năm gần đây, ta luôn theo dõi hắn, hai năm trước phát hiện thi thể của Hạ Niên, ta còn tìm Lộ Trung Nhạc vài lần. Không ngờ hắn thành nghi phạm giết người thật, hiện tại đang bị truy nã trên toàn quốc.”

“Chú dán hết tài liệu lên căn phòng này, không cho ai vào, vì đây là khu vực cấm của chú, và cũng là nỗi nhục làm cảnh sát của mình ư?”

“Muốn chết hả!” Anh kéo Tư Vọng ra khỏi căn phòng, đổ một cốc nước lạnh lên đầu mình, “Tôi nay tiết lộ hơi nhiều bí mật, nếu để mẹ cháu biết, cô ấy nhất định sẽ không cho cháu đến nhà ta nữa.”

“Chú khỏe chưa?”

“Ta không sao, chỉ là cảm thấy cháu rất đáng sợ, có lúc cháu không phải đứa trẻ.”

“Ai cũng nói như vậy.”

“Tại sao cháu lại quan tâm đến vụ án năm 1995? Lúc đó cháu còn chưa ra đời!”

“Vì chú.”

Câu trả lời này khiến Hoàng Hải ngạc nhiên, anh nhìn cây thông Noel nhấp nháy đèn ngoài cửa sổ nói: “Cháu quả là đứa trẻ đáng sợ.”

Bỗng nhiên chuông cửa reo.

Tại sao lại đến vào đêm Noel? Hoàng Hải khóa lại căn phòng nhỏ, Tư Vọng ra mở cửa như chủ nhà.

Đứng bên ngoài là một người trạc hơn 50 tuổi, tóc lốm đốm bạc, dáng người khom khom, có nhiều nếp nhăn, khuôn mặt tiêu tụy gầy gò. Ông đứng cau mày, nhìn sổ cửa: “Cháu bé, đây là nhà của cảnh sát Hoàng Hải phải không?”

“Phải ạ.”

“Xin lỗi đã làm phiền, bố cháu có nhà không?”

Tương nó là con trai Hoàng Hải, Tư Vọng cũng không phủ nhận, gật đầu nói: “Ông ấy có nhà.”

Hoàng Hải lập tức kéo nó ra sau lưng, cầm chiếc khăn lau tóc ướt của mình, giọng điệu thô lỗ nói: “Ông Thân à? Không phải tôi nói là ông đừng đến nhà tôi nữa ư?”

“Xin lỗi, cảnh sát Hoàng, gọi điện thì máy bận, nên trực tiếp đến nhà tìm. Vì rất quan trọng, tôi có manh mối mới rồi!”

“Nói đi!”

“Đêm đó, anh ta mua một quyển sách trong hiệu sách, anh đoán xem? “Mật mã Da Vinci”, tôi đã đọc nó rất nhiều lần, là tiểu thuyết về tôn giáo, lịch sử, nghệ thuật và giết người, quả nhiên có Ordre du Temple và Priory of Sion.”

Hoàng Hải say thật rồi, vò đầu bứt tai nói: “Sion gì cơ?”

“Priory of Sion!”

Người đàn ông hơn 50 tuổi này lại có thể nói thành thạo thuật ngữ tiếng Anh.

“Ông Thân, ông xem từng này tuổi rồi, đừng lòi tiếng Anh ra trước mặt tôi đi.”

Tur Vọng nhìn ánh mắt của người đàn ông này có chút kỳ lạ, đứng ở cửa kéo áo Hoàng Hải nói: “Hãy để bác ấy vào trong nhà nói chuyện đi.”

“Câm mồm!” Anh sờ đầu thằng bé, “Vào bếp ngồi đi, trẻ con không được xen vào chuyện người lớn!”

“Xì!”

Nhưng rốt cuộc anh là cảnh sát, Tur Vọng ngoan ngoãn trốn vào trong bếp, nhưng không biết có nghe trộm không.

“Ngồi đi!”

Hoàng Hải pha cho vị khách không mời mà đến đêm Noel này một tách trà.

“Cảnh sát Hoàng, tôi đã âm thầm theo dõi người đó, hắn ngồi trên tàu điện ngầm đọc “Mật mã Da Vinci”, đồng thời còn ghi chép lại rất tỉ mỉ, ngón tay còn vẽ chữ thập, và rất nhiều hình kỳ quặc, miệng lầm nhảm gì đó, có thể là chỉ thị bí mật của tổ chức bọn họ.”

“Ông không bị hắn phát hiện ra chứ?”

“Yên tâm, tôi rất cẩn thận, đeo khẩu trang và đội mũ, hắn không nhìn thấy mặt tôi.”

Hoàng Hải vò đầu, châm một điếu thuốc: “Chết tiệt, tôi sợ hắn gọi 110 báo cảnh sát, hoặc trực tiếp tìm đồn cảnh sát khởi kiện! Con gái của cục trưởng sang năm thi đại học rồi, gần đây phải bỏ túc cho nó.”

“Nguy hiểm quá! Mau báo với cục trưởng, tuyệt đối không thể để hắn tiếp cận đứa trẻ! Tôi nghi rằng hắn là thành viên của hội Priory of Sion hoặc Rosenkreutzer, chí ít cũng là Freemasonry. Anh là cảnh sát giỏi, còn tôi là người kiểm sát giàu kinh nghiệm, chúng ta đều có kinh nghiệm phá án tương đương nhau, kẻ có tâm địa bất luận bề ngoài có cải trang thế nào, đều không thể qua được mắt chúng ta. Tôi dám bảo đảm hắn ta tuyệt đối không phải thầy giáo dạy toán thông thường!”

“Đúng, anh ta là nhà giáo ưu tú trong toàn thành phố, đương nhiên là không tầm thường rồi.”

Vị kiểm sát viên càng nói càng nôn nóng: “Mắt hắn có tà khí như ma quỷ vậy! Anh phải tin trực giác của tôi, cho dù tất cả mọi người đều thấy hắn thân thiện. Thân Minh bị giết xong cảnh sát các anh không phá án được, tôi thường đi thư viện thành phố, tìm ra tài liệu về pháp y và trinh thám. Có lần, tôi đang ở phòng đọc thì gặp hắn, trực tiếp lộ ra thân phận của mình, bao gồm cả quan hệ giữa tôi và Thân Minh. Tôi hỏi hắn có phải mượn sách chuyên ngành toán học không? Hắn ngượng ngạo phủ nhận, còn dùng tay che bìa quyển sách hắn mượn. Tôi lại hỏi sau khi Thân Minh chết, trường có thay đổi gì không? Hắn chỉ nói hiệu trưởng vì chuyện đó mà từ chức, thầy giáo và học sinh chịu rất nhiều áp lực, xong vội vàng cáo từ, hiển nhiên là hắn cố ý bỏ chạy, nếu không

phải trong lòng có điều hồ thẹn gì thì sao phải vậy? Thế nên tôi dùng mỗi quan hệ viện kiểm sát, điều tra ghi chép mượn sách trong thư viện của Trương Minh Tùng, phát hiện ra sách anh ta mượn đa phần là về tôn giáo và hình học, và không ít tiểu thuyết trinh thám giết người, ví dụ “No one lives”, “Murder in Mesopotamia”, thậm chí cả sách chuyên ngành pháp y.”

“Ông Thân, ông nghe tôi nói một câu...”

“Đừng ngăn tôi! Vào năm con trai tôi bị hấn giết, hấn đã hơn 30 tuổi, đến bây giờ hơn 40 tuổi, vẫn chưa kết hôn, điều kiện hấn tốt như vậy, tìm vợ đâu có khó? Vì vậy, chắc chắn tâm lý biến thái!”

“Tào lao!”

“Còn nữa, tôi đã điều tra ba đời nhà tên biến thái đó, kết quả là gì? Ông tổ nhà hấn từng làm truyền đạo cho giáo sĩ nước ngoài, kiểu như hội “Giáo sĩ”. Năm 1949, tên khốn này bị xử bắn công khai với tội danh gián điệp cho địch, trước khi chết lắm nhảm một một tràng tiếng nước ngoài, nghe nói là lời nguyên chữ La-tinh, nguyên rủa hội tòa án xét xử. Cảnh sát Hoàng, anh có hiểu không? Ông tổ hấn chính là thành viên của tổ chức nước ngoài nguy hiểm, tất nhiên sẽ truyền cho hấn. Còn bố hấn tự sát vào hai mươi năm trước, kiểu tự sát rất kỳ quặc, ông ta tự nhốt mình vào trong một căn phòng đá rồi phóng hỏa, tôi cho rằng đó là nghi thức tự tế bản thân nào đó.”

“Thân Viện Triều, ông là một viên kiểm sát, nên biết rằng việc gì cũng phải có chứng cứ. Rất cảm ơn ông vì đã cung cấp manh mối cho cảnh sát, nhưng chục năm nay, tôi đã nghe ông nói rất nhiều lần rồi! Tôi dường như có thể đọc thuộc cái gọi là chứng cứ của ông không sót một chữ nào, tôi cũng điều tra vài lần, mỗi lần đều chứng tỏ rằng ông ăn nói hàm hồ! Tuần nào ông cũng gọi điện cho tôi, đến phòng làm việc, hôm nay còn tiến xa hơn là đến nhà nữa.”

“Vì phát hiện tôi qua rất quan trọng mà! Chứng minh hấn có liên quan tới tổ chức bí mật trong “Mật mã De Vinci”.”

“Tôi khuyên ông nên về nhà nghỉ ngơi, không nên làm những hành động nguy hiểm đó nữa, bị người ta phát hiện theo dõi, không biết bị gọi 110 báo cảnh sát bao nhiêu lần rồi, tôi không muốn phải bắt ông đâu!”

Thân Viện Triều vội bổ sung thêm: “Còn lý do nữa! Điều cuối cùng! Nghe tôi nói, hấn ta tuy là giáo viên giỏi, nhưng không phải Đảng viên, cũng không gia nhập Đảng phái dân chủ, thân phận chính trị rất khả nghi!”

“Thật là biết gán tội danh! Cứ như “Đại cách mạng văn hóa”! May mà Hoàng tôi chỉ biết phá án, khi nói người đó là nghi phạm quan trọng, tôi lập tức điều tra, phát hiện anh ta có chứng cứ ngoại phạm đầy đủ - Ngày 19 tháng 6 năm 1995, anh ta tham gia hội nghị học thuật hệ thống giáo dục, ở một hòn đảo vắng vẻ, ít nhất có bốn mươi người có thể làm chứng. Tôi hôm đó mưa to, chiếc thuyền duy nhất trên đảo không thể ra biển, mọi người đều bị kẹt trên biển, anh

ta và bộ trưởng giáo dục ngủ chung một phòng. Làm sao có thể quay về trường giết người chứ?”

“Mấy năm nay tôi xem rất nhiều tiểu thuyết về suy luận, cho dù chứng cứ ngoại phạm có đẹp như nào thì cũng có thể là giả, không ngờ cảnh sát uyên thâm như anh cũng bị hấn lừa!”

“Đêm Liễu Mạn gặp hại, anh ta đang dạy thêm cho hai nam sinh lớp 12, dạy đến 2 giờ sáng, cũng không có điều kiện gây án như vậy. Tuy anh ta không kết hôn, nhưng lại có nhiều người ái mộ. Xuất thân gia đình tốt, lại là nhân tài tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa, điều kiện cao không vừa mắt đối tượng nào, người như vậy rất phổ biến.”

Giọng của ông Thân ngày càng run rẩy: “Tôi theo dõi tên tội phạm này chục năm rồi, trên đời này không còn ai hiểu hấn bằng tôi. Cảnh sát Hoàng, tôi không trách anh, chục năm nay anh vẫn truy tìm hung thủ, tôi rất cảm kích. Nhưng tôi là bố của Thân Minh, tôi có thể cảm thấy linh hồn của nó, vẫn chưa thể đầu thai kiếp khác, mà vẫn lảng vảng quanh tôi - anh biết không? Sáng nay Thân Minh báo mộng cho tôi, tôi nhìn thấy nó đứng ở bên một con sông, vẫn hình dáng lúc 25 tuổi, trong tay cầm bát canh đặc quánh. Nó muốn tôi báo thù, nó nói hung thủ chính là hấn!”

Báo mộng?

Hoàng Hải không nói thêm được gì nữa.

“Về đi, ông Thân, ông về nghỉ ngơi đi. Tôi đảm bảo với ông nhất định sẽ bắt được hung thủ, trừ khi tôi chết!”

Viên cảnh sát mở cửa, mời ông Thân ra về, người kiểm sát viên ra cửa thang máy còn nói thêm: “Nhớ đến nhà hấn lục soát, anh biết địa chỉ nhà hấn, hấn sống ở tầng trệt, có sân nhỏ, đào hết nó lên, chắc chắn sẽ phát hiện thấy rất nhiều xương cốt!”

Nhìn khách vào thang máy rồi, Hoàng Hải mới vào nhà, phát hiện Tư Vọng đã đứng ở cửa.

“Tên nhóc này nghe trộm!”

Anh tức giận đẩy thằng bé vào góc tường, Tư Vọng nhìn anh với bộ mặt vô tội, có vẻ như sợ quá: “Bác ấy là ai ạ?”

“Trò Tư Vọng, ta và ông ta đang chơi trò chơi.” Anh nuốt nhẹn câu chửi bậy vào bụng, nói nhẹ nhàng: “Ông ta chỉ là một... người bạn già.”

Chương 22

êm Noel.

Thân Mẫn nằm trên giường, tường phòng ngủ của cô bé treo rất nhiều sao, đêm đến tắt đèn đi như ở ngoài trời vậy. Đầu giường bật đèn bàn, cô bé trùm một cái chăn dày, đọc thiệp chúc mừng Noel của các bạn.

Có một bạn nam chỉ viết vài chữ: Tiểu Mẫn, tớ thích cậu, có thể làm bạn với tớ không?

Đứa trẻ học sinh lớp 5 này cười rồi rút cái thiệp đó xuống gầm giường.

Mưa hắt vào cửa sổ, cô bé trầm ngâm nhìn đồng hồ, nghĩ tại sao bố vẫn chưa về? Tối nay còn phải thăm vấn tội phạm nữa sao?

Cô bé nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, có một người đàn ông bước vào, xem ra không giống bố, giống ông hoặc bác hơn, tóc bạc nửa đầu rồi, đem theo không khí mưa lạnh vào. Vừa nhìn thấy Thân Mẫn, vẻ mặt ông ta từ nghiêm túc trở nên vui vẻ, xoa đầu cô bé nói: “Tiểu Mẫn, ngủ sớm đi, mai đi học đừng đi muộn đấy”.

“Bố đi đâu đấy ạ?”

“Bố đi gặp một người bạn.” Ông tắt đèn, “Chúc con gái ngủ ngon!”

Ngày hôm sau, Thân Mẫn khoác ba lô đi học, đi hai trạm xe bus, bước vào trường tiểu học số 1 đường Trường Thọ. Lớp học của cô bé ở trong một cái sân khuất tầm mắt, ở tòa nhà màu trắng xanh, lớp 5C.

Cô bé có đôi mắt như hai hạt hạnh nhân, mái tóc đen nhánh, mặc váy dài trắng dày, hợp với làn da sáng khỏe mạnh. Sau khi tan học, dưới ánh chiều, cô bé về nhà, đánh cầu lông gà với bạn hàng xóm. Cô bé đánh một quả cầu bay vào rất sâu trong bụi cây, trẻ con cũng khó mà chui vào được, đúng lúc mấy đứa trẻ đang lo lắng, có một thằng bé từ trong bụi cây chui ra.

Hình như tuổi của cậu bé bằng Thân Mẫn, và hay gặp ở trường.

Đúng, cậu ta cũng học ở trường tiểu học số 1 đường Trường Thọ, nhưng khác lớp. Khuôn mặt ấy rất ấn tượng, đôi mắt rất có thần. Từng có khoảng thời gian trong trường xôn xao chuyện của cậu ta, mọi người nói cậu ta là thần đồng. Nhưng rất nhanh sau đó, cậu ta trở lại bình thường, không có thầy cô nào nhắc đến nữa, vẫn chơi một mình, không có bạn nào nữa.

Cậu ta tên là gì nhỉ? Thân Mẫn lúc đó không nhớ ra, cô bé chỉ quan tâm đến quả cầu.

Cậu bé phủ lá cây và đất trên người đi, tay cầm quả cầu, dúi vào tay cô bé.

“Cảm ơn!” Đây là câu đầu tiên Thân Mẫn nói chuyện với cậu ta. “Bạn học lớp B à? Tên là gì?”

“Tớ tên là Tư Vọng, Tư trong Tư lệnh, Vọng trong thiêu vọng, còn bạn?”

“Thân Mẫn.”

“Thân Mẫn ư?”

Thằng bé giật mình vì cái tên đó.

“Có chuyện gì sao?”

“Không, họ của chúng ta đều rất hiếm, phải không? Tớ dám đánh cá là trong lớp không có người thứ hai họ Thân.”

Thân Mẫn ngây thơ gật đầu: “Ừ, Tu Vọng, cậu sống ở đây à?”

“Không, hôm nay vừa hay đi ngang qua.”

“Chúng mình cùng đánh cầu đi!”

Cậu bé tên Tu Vọng này, cẩn thận cầm vợt lên mới phát hiện mu bàn tay bị xước một vết khá sâu, chắc là lúc chui vào bụi tìm cầu không cẩn thận bị cành cây quệt vào.

“Ôi, xin lỗi, tớ làm cậu bị thương rồi!”

“Không sao!”

Tu Vọng dùng tay che vết thương, cô bé đang định nói “về nhà tớ bôi thuốc”, lại nghĩ nhớ bị bố nhìn thấy không chừng bị ăn mắng.

“Đợi đã, đừng chạy đi đâu nhé!”

Cô bé chạy như bay lên nhà. Không đến hai phút, không những mang thuốc sát trùng mà có cả miếng dán và bông gòn. Cô bé cầm tay Tu Vọng, nhẹ nhàng lau vết thương, cuối cùng dán miếng dán cá nhân lại.

Cô bé bên cạnh cười tủm tỉm, còn cậu bé quay đầu đi khỏi khu phố.

Năm thứ hai, trên sân vận động trường tiểu học số 1 đường Trường Thọ, Tu Vọng có bạn cùng chơi. Nó biết đánh cầu lông gà với các bạn nữ, chơi trò ú tim, nhảy dây chun, cũng chẳng để ý có bị các bạn nam chê cười không.

Lớp 5, học kỳ 2, học sinh đều đang chuẩn bị thi, Thân Mẫn thích môn âm nhạc nhất. Tháng 5, trời bắt đầu nóng, cô bé chỉ mặc váy mùa hè mỏng, để lộ cánh tay và cổ thon dài, cùng hát theo tiếng đàn dương cầm của cô giáo: “Đề chúng ta chèo mái thuyền, chiếc thuyền rẽ sóng, mặt biển ánh lên tháp Bạch xinh đẹp, tứ bề là cây xanh tường đỏ. Chiếc thuyền đi nhẹ nhẹ, lướt trên mặt nước, đón ngọn gió mát lạnh thổi đến. Khăn quàng đỏ đón mặt trời, ánh nắng chiếu lên mặt biển, bầy cá dưới nước ngắm nhìn chúng ta, nghe trộm chúng ta hát mừng vui vẻ...”

Lớp B có một bạn nữ nhà rất giàu, hàng ngày tan học đều có xe Audi đứng cổng trường đợi, thỉnh thoảng mời Tu Vọng lên xe nhà bạn đó cùng về. Có hôm chiều tà, Thân Mẫn nấp sau cây cổ thụ ở cổng trường, phát hiện bạn nữ đó cầm vật áo của Tu Vọng nói: “Tu Vọng, tớ có hai vé xem phim “Harry Potter”, bạn đi xem cùng tớ nhé?”

Tu Vọng xấu hổ quay mặt chạy biến, đúng lúc gặp Thân Mẫn trước mặt, hai đứa cười khúc khích, rồi đi bộ trong vườn trường.

“Cậu biết không? Tại sao lại có người nói tớ là thần đồng?” Cậu bé giả vờ nói nhỏ một cách bí mật: “Vì tớ có năng lực siêu phàm.”

“Á?” Cô bé mở tròn mắt, “Năng lực siêu phàm á? Tớ không tin!”

“Ví dụ, tớ có thể đoán ra tên bố cậu, có phải là Thân Viện Triều không?”

“Đúng, nhưng cái này tra rất dễ mà.”

“Cậu còn có một anh trai, không phải anh họ nhé, tớ nói là anh ruột.”

“Ồ? điều này sao tớ không biết?”

“Cậu về hỏi bố cậu sẽ rõ.”

“Lẽ nào...”

Mẫn nhớ lại phòng khách trong nhà, ngoài di ảnh của mẹ, còn treo ảnh đen trắng của một thanh niên, nhưng bố từ trước đến giờ không nói đó là ai?

“Không nói chuyện này nữa, mẹ bạn có khỏe không?”

“Mẹ tớ chết rồi.”

“Ồ, tớ xin lỗi!”

“Khi mẹ có thai tớ, mẹ đã hơn 40 tuổi rồi, bác sĩ nói sinh con nguy hiểm, nhưng mẹ vẫn quyết tâm sinh tớ ra đời. Kết quả là ngay tối hôm sinh, mẹ mất nhiều máu quá mà qua đời.” Cô bé nói xong trào nước mắt, ngồi trên ghế đá lẩm nhẩm: “Là tớ giết mẹ tớ!”

“Sinh nhật cậu là ngày nào?”

“Ngày 20 tháng 12 năm 1995.”

Tư Vọng như đang tính toán gì đó, bầm đốt ngón tay: “Hóa ra, ngày đó đã có rồi.”

“Cậu nói gì vậy? Ngày nào?”

“Thế thì cậu phải gọi tớ là anh, vì tớ sinh ngày 19 tháng 12, sớm hơn cậu một ngày.”

“Còn lâu tớ mới gọi như vậy!”

“Được thôi, cậu biết anh trai cậu mất khi nào không?”

“Thử nói xem nào?”

Thân Mẫn đã lau nước mắt, nhìn mặt cậu bé một cách nghi ngờ.

“Ngày 19 tháng 6 năm 1995.”

Khi nói ra ngày này, Tư Vọng cúi đầu xuống, trên má có gì đó rơi xuống chậm chậm.

“Sao cậu lại khóc?”

“À, vừa nãy có cơn gió thổi hạt cát bay vào mắt tớ.”

“Đừng cử động! Mở to mắt ra!”

Cô bé chu môi thổi vào lòng mắt của cậu bé.

“Bố nói với tớ là con gái có thể khóc máu, nhưng con trai thì không.”

Cô bé nói với giọng tự hào, Tư Vọng gật đầu nói: “Bố cậu nói rất đúng!”

“Thế mà cậu vẫn khóc à?”

“Không khóc nữa, tớ thề.”

Tư Vọng lau khô nước mắt, quay người nói: “Tớ phải về nhà đây, chào cậu!”

Nửa tháng sau, chúng tốt nghiệp trường tiểu học số 1 đường Trường Thọ. Ở đây tiểu học đến lớp 5, vào thẳng lớp dự bị trung học. Thân Mẫn và Tư Vọng vào trường cấp 2 khác nhau, từ đó hai đứa không gặp nhau nữa.

Có lúc, cô bé mơ tưởng cùng Tư Vọng đi chơi, chèo thuyền trên hồ Ngân Trầu ở công viên Trường Phong. Cậu bé u sầu ngồi phía sau, cùng nhau chèo thuyền, trốn dưới bóng râm của núi Thiếc Bách, tựa đầu vào nhau ngắm hoàng hôn...

Chương 23

Dêm mùa thu năm 2007.

“Nhóc, cháu có biết tại sao ta lại kể cho cháu chuyện bí mật trong căn phòng nhỏ vào đêm Noel năm ngoái không?”

Hoàng Hải và Tư Vọng đánh cờ trong nhà, nếu có ai ngoài cửa sổ nhìn thấy chắc hẳn sẽ tưởng họ là bố con.

“Vì chú uống say.”

“Hừ! Ta nổi tiếng là nghìn cốc không say đấy! Thực ra, ta cố ý để cháu biết đấy, vì khẳng định là cháu có bí mật, về chuyện cái chết của Thân Minh năm 1995...”

“Ít ra mục đích của chúng ta giống nhau.”

“Vì thế, đây là một giao dịch, ta nói cho cháu sự thật mà cảnh sát có, còn cháu cũng phải nói cho ta, cháu ở Cốc gia hơn nửa năm, tất cả bí mật phát hiện ra - về Cốc Thu Sa, Cốc Trường Long, cả Lộ Trung Nhạc đang trốn ngoài vòng pháp luật nữa.”

Tư Vọng chiếu tướng, nhưng lại rút quân cờ lại: “Cháu có thể không nói được không?”

“Không được - Vì ta còn rất nhiều bí mật, vẫn giấu trong lòng đấy, nếu cháu không trao đổi, thì ta sẽ không bao giờ nói ra.”

“Chú thua rồi.” Cậu bé ăn tương của Hoàng Hải, hít sâu, “Bắt đầu từ Cốc Thu Sa nhé.”

“Được!”

“Cốc Thu Sa có một bí mật đáng sợ, trong phòng cô ấy có một hộp thuốc nhỏ, nhưng ngăn kéo bị khóa. Cháu ăn cắp chìa khóa của cô ấy, mở ra phát hiện có rất nhiều thuốc nhập khẩu, phần lớn hướng dẫn sử dụng thuốc không phải tiếng Anh. Cháu dùng bút chép lại những chữ đó, khóa ngăn kéo lại, không để lại dấu vết đã mở ra. Cháu tìm trên mạng, mới phát hiện đó là tiếng Đức, đại ý là thuốc để ngăn chặn giải phóng hormone luteinizing, khiến giảm sản sinh lượng hormone sinh dục nam.”

Hoàng Hải vò đầu ngắt câu: “Chú nghe không hiểu.”

“Nói ngắn gọn là, đó là thuốc để “cắt thận” - thông qua việc cho người ta uống thuốc, sẽ dần dần biến thành thái giám.”

“Độc ác quá!”

“Rõ ràng, thuốc này là để đối phó với Lộ Trung Nhạc, cháu mới hiểu nguyên nhân vì sao Cốc Thu Sa không cho phép cháu uống nước trong vòi nước, chỉ cho cháu uống nước khoáng đóng chai.”

“Thảo nào mà trông tên khốn đó bộ dạng cứ quái lạ u tối, thì ra là làm thái giám mà cũng không hề hay biết.” Hoàng Hải châm một điếu thuốc, đi đi lại lại bên cửa sổ, “Nếu như Lộ Trung Nhạc biết được bí mật này, đương nhiên sẽ căm hận Cốc Thu Sa đến tận xương tủy, giết cô ta cũng là lẽ đương nhiên.”

“Một năm nay, cháu rất sợ, hẳn có đến tìm cháu nữa không? Tôi nào cháu cũng nhắc mẹ cháu phải đóng chặt cửa, nếu có người lạ gõ cửa, bất luận là ai cũng không được tùy tiện mở cửa.”

Hoàng Hải xoa mũi thẳng bé nói: “Nhóc con, nếu ta có đưa con như cháu thì tốt biết bao - cháu yên tâm đi, chỉ cần có ta, mẹ con cháu chắc chắn sẽ an toàn.”

“Thật không ạ?”

“Ta đảm bảo, chỉ cần gã đó xuất hiện, là ta có thể bắt hắn!” Viên cảnh sát nhìn đồng hồ nói: “Về nhà sớm đi, muộn nữa là mẹ cháu sẽ gọi điện đến đây.”

Sau khi thẳng bé rời khỏi, Hoàng Hải mở căn phòng bí mật ra, nhìn những hình vẽ màu đỏ trên tường, lại châm một điếu thuốc. Anh sờ vào trung tâm bức tường, vào hai chữ “Thân Minh”.

Tháng 6 năm 1995, một tuần trước khi Thân Minh bị giết, anh ta bị nhốt trong cũi sắt, kịch liệt yêu cầu được gặp cảnh sát Hoàng Hải, nói có manh mối quan trọng cần cung cấp. Hoàng Hải lao từ giường trong đêm, rời con trai vừa tròn một tuổi, đạp xe tới trại giam.

Trong phòng thẩm vấn, Thân Minh thân tàn ma dại, vò đầu như người mất hồn, không còn chút tôn nghiêm của một thầy giáo cấp 3 nữa, quỳ xuống xin sự giúp đỡ của Hoàng Hải: “Tôi không giết người... tôi không giết người...”

“Anh muốn cung cấp manh mối gì?”

“Cảnh sát Hoàng, trong trường lưu truyền hai tin đồn về tôi, trong đó có một tin là thật.”

“Anh có quan hệ yêu đương với học sinh Liễu Mạn?”

Anh ta gạt nước mắt, môi lập bập, dường như răng cắn vào môi nói: “Không, tôi là con riêng.”

“Bố đẻ anh không phải là kẻ đầu độc vợ và bị xử bắn ư?”

“Đúng vậy, hẳn không phải họ Thân, vì vậy mọi người mới nói tôi không phải con ông ta.” Thân Minh đột nhiên ho vài tiếng.

“Bố đẻ thật sự của tôi, là người đảng hoàng như anh, có công việc và địa vị chính đáng, tôi từng thề trước bố rằng không bao giờ tiết lộ thân phận của ông ấy.”

“Tôi hiểu rồi, nếu ông ấy không liên quan tới vụ án này của anh, tôi tôn trọng bí mật của anh.”

“Khi tôi ra đời có tên là Thân Minh, năm 3 tuổi, mẹ tôi đi lấy chồng, thì tôi mới mang họ của dượng. Người đàn ông đó là tên khốn, lăng nhăng với người khác bên ngoài, lại còn dựa vào công việc của vợ để nuôi bản thân. Tôi nói sự thật với mẹ, thì tên đó nói tôi ăn nói hàm hồ. Trong ký ức đầu tiên của cuộc đời tôi, đều toàn là nước mắt và tiếng hét, cả tiếng bước chân tên đó tiến đến gần tôi, mỗi bước chân đều khiến tôi run rẩy, thậm chí còn trốn dưới gầm giường, lúc đó tôi mới 5, 6 tuổi.”

Tuy nhiên, Hoàng Hải đã nghe rất nhiều những câu chuyện bi thảm như vậy, vẫn nghĩ trong lòng rằng: “Báo ứng!”

“Năm tôi 7 tuổi, dượng đầu độc mẹ tôi, sau đó khi tôi báo cảnh sát, tên đó bị bắt và xử bắn.

Bà ngoại trở thành người thân duy nhất của tôi, tôi không thể mang họ của người đàn ông đó nữa, bà ngoại đến phòng tư pháp sửa lại cho tôi tên Thân Minh.”

“Đây cũng là điều tôi cảm thấy kỳ lạ khi xem hồ sơ của anh.”

“Bà ngoại không có trình độ văn hóa, đi làm người giúp việc cho người ta, thường sống ở nhà họ Đông. Anh biết đường An Tức không? Từ năm lớp 1 đến lớp 3, tôi và bà sống ở tầng hầm, chật chội tối tăm ướt át, chuột chạy tứ tung. Tôi lớn lên như một cô hồn, chứ không nho nhã như bây giờ, lúc đó hôm nào tôi cũng đánh nhau, bọn trẻ con hợp sức bắt nạt tôi, ném đá kéo quần tôi, thậm chí còn đổ nước tiểu vào mặt tôi. Lần nào tôi cũng phản kháng rất kịch liệt, cuối cùng bị đánh mặt mày thâm tím, về nhà khiến bà đau lòng, bôi cho nước sát trùng chẳng có tí tác dụng gì. Cuối cùng thì không ai đánh thắng tôi, bọn chúng nhìn thấy tôi là chạy mất dép, những người đó đều nói tôi sẽ thành tên lưu

manh, thậm chí thành tội phạm giết người giống bố tôi. Nhưng thành tích học tập của tôi rất xuất sắc, chỉ với mấy quyển sách rách nát, bút bi nhà họ Đông dùng thừa, tôi đã đỗ vào trường chuyên cấp 3 Nam Minh. Sau khi tốt nghiệp đại học, bà làm người giúp việc cho một nhà giàu, còn tôi chuyển đến sống trong ký túc xá của trường.”

“Thân Minh, tôi có thể đồng tình với anh, nhưng không thể thay đổi cách nghĩ về vụ án.”

“Tôi muốn nói với anh rằng, tên khốn đó, tuy đã bị xử bắn thành tro tàn rồi, nhưng hắn luôn sống trong tim tôi, thỉnh thoảng lại xuất hiện trong ác mộng, với cái bóng đen say xỉn, tiếng bước chân của đôi giày sắt, đang bước lại gần tôi...”

Người mới làm bố như Hoàng Hải nghe thấy những điều này cảm thấy đau lòng: “Đừng nói nữa!”

“Đề tôi nói hết! Mấy ngày giam tôi tại đây, đêm nào tôi cũng mơ thấy hắn - bộ mặt bản thiêu, càng lúc càng gần mũi tôi, sau đó bóp cổ tôi, hắn ta muốn đến báo thù cho mình, nếu tôi không báo cảnh sát, mẹ tôi chỉ chết như một người bệnh bình thường, hắn ta sao có thể bị tội tử hình chứ? Mỗi lần tỉnh dậy tôi đều như sống lại sau khi bị bóp chết!”

“Ác mộng như vậy, với một cảnh sát, tôi cũng từng có, mơ thấy tội phạm từng bị tôi bắn chết.”

Hoàng Hải chỉ muốn tự phạt tai mình, tại sao lại dốc ruột gan trước mặt tội phạm chứ?

Bỗng nhiên, tay của Thân Minh giờ qua lan can sắt, nắm lấy ống tay áo của Hoàng Hải, giọng người đứng dậy nói: “Đêm qua, tôi mơ thấy tôi chết, bị một nhát dao đâm từ sau lưng mà chết, sau đó biến thành một đứa bé.”

Mười hai năm sau, trán Hoàng Hải thêm vô số nếp nhăn, anh nhìn biểu đồ quan hệ vẽ bằng mực đỏ trên tường, nổi bật ở giữa là hai chữ “Thân Minh”, liền vẽ thêm một đường kẻ đỏ ở dưới, trực tiếp chỉ đến một cái tên khác: Tư Vọng.

Chương 24

Năm 2007, Tư Vọng được vào trường trung học Mùng 1 tháng 5.

Năm đó, Hà Thanh Ảnh có dự cảm không hay, có lẽ là do là năm bản mệnh của con trai, nên cô quyết tâm dành nhiều thời gian cạnh con. Cách tốt nhất là tự mở một cửa hàng nhỏ, để Tư Vọng thường xuyên đến quán. Tài khoản ngân hàng của cô còn khoảng mười vạn tệ, là khoản thừa lại từ năm nhà họ Cốc đền bù nuôi Vọng Nhi.

Nghỉ hè, với sự giúp đỡ của cảnh sát Hoàng Hải, Hà Thanh Ảnh thuê được nhà mở một hiệu sách nhỏ, địa điểm là ở đối diện với trường cấp 2 Mùng 1 tháng 5.

Tư Vọng đặt tên cho hiệu sách là: Hiệu sách Hoang thôn.

Hà Thanh Ảnh và con trai trải qua mùa hè nóng nực, dưới cái nóng 38 độ C, đi nhập hàng ở chợ đầu mối sách, hai người đều phơi sạm da. Ngoài sách văn học và lịch sử mà Tư Vọng thích ra, còn chọn rất nhiều giáo trình tham khảo, đây là con đường duy nhất để hiệu sách nhỏ tồn tại. Cô cố ý đặt “Bi thương chảy ngược thành sông” của Quách Kính Minh và “Thành phố trong mơ” của Hàn Hàn ở cùng nhau, thêm các loại tiểu thuyết trinh thám kinh dị, ngày nay học sinh trung học đều thích những thể loại này, chẳng phải thế sao?

Ngày khai giảng là ngày cửa hàng khai trương, cảnh sát Hoàng Hải dẫn một đoàn cảnh sát đến tặng hoa, ai không biết chắc tưởng hiệu sách xảy ra án mạng.

Tám giờ sáng, hoàn thành lễ đốt pháo xong, Hà Thanh Ảnh đưa con đến trường báo danh. Tư Vọng đeo khăn quàng đỏ, giục mẹ về trông cửa hàng. Lúc chào, trông mẹ cậu có vẻ đau lòng, nhưng đứa trẻ đã không còn ở độ tuổi thích chào mẹ ở trường nữa.

Trường trung học Mùng 1 tháng 5 nằm trên đường Trường Thọ, bên cạnh có một hộp đêm cao cấp, tối nào cũng có hàng dài xế hộp sang trọng và các cô gái trang điểm lộng lẫy đi vào. Trường học có sân vận động nhỏ, hai bên trồng rất nhiều cây trúc đào. Các tầng lớp học tạo thành hình chữ U nối với nhau, ở giữa có giếng trời nhỏ. Đối diện với sân vận động có một tòa nhà hai tầng, giống như hòn đảo dài, phòng y tế và phòng học nhạc nằm ở trong đó.

Tư Vọng thích ứng với môi trường mới nhanh hơn các bạn khác, nếu không cố ý bỏ bê thì nhất định sẽ trở thành học sinh có thành tích cao nhất lớp.

Tư Vọng vẫn ít tiếp xúc với người khác, trong mắt thầy cô nó là đứa trẻ rất tự kỉ, cũng không ai biết quá khứ năm lớp 3, 4 của nó. Tấm ảnh làm đại diện cho Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã cũng bị ném vào sọt rác lâu rồi. Nó chỉ nói nhiều khi ở hiệu sách Hoang thôn, vì phải kéo các bạn học sinh vào xem, giới thiệu các loại sách bán chạy và tạp chí “Tiểu thuyết hay nhất”, với cả sách tham khảo bán rẻ hơn trong trường nữa. Hà Thanh Ảnh giảm giá 20% cho bạn học của con trai.

Mùa xuân năm sau.

Trên mạng thịnh hành những tấm ảnh của Trần Quán Hy, nghe nói các bạn nhỏ đều xem trộm trên máy tính, Hà Thanh Ảnh rất lo lắng chuyện này, nhưng lại không thể mở lời với con, chỉ kệ nó.

Cái răng sữa cuối cùng của Tư Vọng cũng nhổ rồi, hàm răng bây giờ rất đều và chắc khỏe. Nó không giống các bạn nhỏ khác, răng hàm trên vút xuống đất, răng hàm dưới vút lên trời, mà nó đưa hết cho mẹ.

“Vọng Nhi, mỗi sợi tóc, mỗi chiếc răng của con đều đáng quý, là mẹ mang nặng đẻ đau vất vả lắm mới mang lại cho con được, mẹ phải giữ gìn và trân trọng nó.”

Hà Thanh Ảnh cất răng của con vào ngăn trong cùng trong bàn trang điểm.

Mùa thu, Tư Vọng chính thức thành học sinh cấp 2, lớp 7B trường trung học Mùng 1 tháng 5.

Tính từ lớp 1, bố nó mất tích đã sáu năm, hai mẹ con đã quen với cuộc sống không có ông ấy, dường như chỉ là người đàn ông trong ký ức ở kiếp trước, mặc dù bên cạnh giường vẫn để tấm ảnh cả gia đình.

Việc kinh doanh của cửa hàng sách cũng thuận lợi, Hà Thanh Ảnh và con trai như bạn đồng tác của cửa hàng, hơn một năm thu chi đã cân bằng, dần dần đã có lợi nhuận nhỏ, đủ sinh hoạt mỗi tháng. Vì có cảnh sát Hoàng Hải giúp đỡ, cửa hàng không gặp phiền phức gì từ sở công thương, thuế, hay cảnh sát. Hàng ngày, cô ngồi trong cửa hàng, gần như không có ngày nghỉ, có chuyện gì gấp mới nhờ người trông hộ.

Có lúc, đêm khó ngủ, Hà Thanh Ảnh hay vuốt ve lưng con trai, Vọng Nhi nói nó không muốn lớn, yết hầu ùng nhô ra, tiếng nói ùng khàn khàn, muốn cứ ôm mẹ ngủ mãi. Ánh đèn bên ngoài cửa sổ chiếu qua rèm cửa, hắt vào khuôn mặt vẫn trẻ trung của cô, Lâm Chí Linh cũng chỉ nhỏ hơn cô bốn tuổi, chắc chắn vẫn còn người đàn ông khác thích cô ấy.

Ngày 19 tháng 12 năm 2008, Tư Vọng sinh nhật 13 tuổi.

Nó chưa từng tổ chức sinh nhật ngoài cửa hàng bao giờ, năm nào mẹ nó cũng mua bánh sinh nhật về nhà, hai mẹ con cùng nghe bài chúc mừng sinh nhật. Lần này, cảnh sát Hoàng Hải cũng xách túi to túi nhỏ đến. Nói thật, anh không biết tặng quà tí nào, ai lại toàn là cá mắm với thịt nguội, lại còn tặng một bộ đồ học tập xấu nhất nữa. Anh giúp Hà Thanh Ảnh làm cơm trong bếp, thỉnh thoảng lại vụng về làm đổ chai dầu hoặc lọ giấm. Người đàn ông trầm tính vụng về này bỗng nhiên làm nhảm linh tinh khác thường, Hà Thanh Ảnh không nhịn nổi cười, khó khăn lắm mới đùa vài câu với anh, quay đầu lại nhìn thấy mắt Tư Vọng.

Thằng con đang nhìn mẹ một cách lạnh lùng.

Trước khi thổi tắt 13 ngọn nến, cảnh sát Hoàng Hải vội nói: “Đợi đã, cho tôi cầu nguyện trước.”

Hà Thanh Ảnh dường như có thể đoán được ước nguyện của anh, Tư Vọng tranh trước, thổi phù hết chỗ nến. Hà Thanh Ảnh nấp ở góc tối, quan sát khuôn mặt của thiếu niên - nó đang ước điều gì vậy?

Tổ chức sinh nhật xong, Hà Thanh Ảnh để tỏ lòng cảm ơn, tiễn Hoàng Hải rất lâu. Khi cô quay vào nhà, phát hiện Tư Vọng đang xem phim kinh dị, ánh mắt có chút lạc lõng vô hồn. Sinh nhật này không vui lắm, cho dù nó có khuôn mặt biết giấu nỗi niềm, nhưng dù sao cũng không giấu được mẹ nó.

Ba ngày sau, Đông chí.

Hà Thanh Ảnh đem con ra ngoại ô tảo mộ. Xe đi qua đường Nam Minh, mưa nhỏ làm mờ tầm nhìn qua cửa xe, Tư Vọng nhắm mắt, đi xa rồi mới mở ra.

Đây là mộ của ông nội, có con sông uốn quanh, từng bách rậm rạp. Trên mộ ghi tên bằng mực đen, và một loạt tên người ghi bằng mực đỏ, thể hiện những người này vẫn còn sống, trong đó có Tư Vọng. Tư Vọng là con trai cả của họ, tên được ghi đầu tiên. Hà Thanh Ảnh mang cơm đến, đặt trước mộ mẹ chồng, kéo con trai tới quỳ xuống. Thời gian ba tuần hương là để tổ tiên dùng bữa trưa.

Một tiếng sau, Hà Thanh Ảnh tới một ngôi mộ khác. Cô mua vài tập tiền vàng, bảo Tư Vọng cầm một bó hoa tươi. Trong những hàng mộ sin sít nhau, tìm thấy một ngôi mộ vẫn mới, trên đó có ảnh đôi vợ chồng già. “Vọng Nhi, cúi đầu lạy ông bà ngoại đi con.”

Đối diện với ông bà ngoại chưa bao giờ gặp, Tư Vọng rất ngoan quỳ xuống, cung kính vái ba vái. Hai mẹ con cùng đốt tiền vàng, khói bay cả vào mắt, nước mắt cứ thế mà chảy ra, Hà Thanh Ảnh nửa ngồi nửa quỳ ôm chặt con.

Trên đường về nhà, có vài bông tuyết rơi, cậu con trai bắt chợt hỏi mẹ: “Mẹ ơi, mẹ biết bố đi đâu không?”

“Mẹ không biết.”

Câu trả lời của cô thật lạnh lùng, cứ như đang nói về người chết không liên quan gì đến mình.

Chương 25

Lần đầu tiên nhìn thấy Tư Vọng là giữa thu năm 2007, Doãn Ngọc đang học lớp 9B trường trung học Mùng 1 tháng 5.

Cô bé đi một mình trên con đường sỏi than, đi qua hố cát thì nhìn thấy cậu bé đó, đang chăm chú xây cát, có vẻ như là xây lâu đài, lại lằm bằm như người tâm thần. Doãn Ngọc loanh quanh bên cậu bé, cho đến khi cậu quay đầu nhìn, giọng nói trầm đến đáng sợ: “Chị đang làm gì đấy?”

“Đây là địa bàn của tao.”

Tiếng nói của cô bé 15 tuổi nghe thật hay, nhưng cô ý nói kiêu thô bạo.

“Tại sao? Không phải đây là nơi công cộng à?”

Vẫn chưa nói xong đã bị cô bé giơ tay tát một cái. Cậu bé 12 tuổi chưa dậy thì, gầy như khí, không kịp trở tay ngã luôn vào đồng cát, cát chui vào đây miệng. Vì đứa con gái cao to, nó vốn không phải là đối thủ, nên đành ngậm ngùi chườn khỏi đó. Doãn Ngọc luôn mặc chiếc quần thể thao màu xanh, áo khoác đồng phục, giày thể thao đen. Chưa ai thấy cô bé mặc váy, càng không thấy khuôn mặt rạng rỡ vui vẻ bao giờ. Cô bé cao gần 1m70, tóc cắt như con trai, đôi mắt long lanh nhưng không hề giống con gái tí nào. Cô bé không bao giờ chơi

với bạn nữ, nhưng cũng không có bạn nam, mọi người đều coi cô bé là đứa kỳ dị. Sẽ không có bạn nam nào thích cô bé, hơn nữa lại hay đánh các cậu bé lớp dưới. Có người nói cô bé bị les, thật ra cô bé cũng không có cảm tình với con gái. Thành tích học tập của cô bé rất tốt, thi cuối kỳ năm nào cũng đứng đầu trường, hầu như lần nào cũng đạt điểm tối đa. Cô bé viết bút lông rất giỏi, thoạt nhìn giống như có mấy chục năm công phu vậy, có thể so sánh với thầy thư pháp rồi, thậm chí thầy hiệu trưởng còn xin chữ treo ở nhà. Cô bé thường đọc thơ tiếng Anh trước mặt thầy cô, có lần đọc bài “When you are old” của Yeats, nghe nói không sót một chữ nào, phát âm vô cùng chuẩn, tuy chưa ra nước ngoài bao giờ.

Cô bé phát hiện thằng nhóc học lớp dự bị kia đang theo dõi mình.

Có hôm tan học, Doãn Ngọc cố ý chui vào một ngõ nhỏ, không ngừng nhìn phía sau, quan sát cậu học sinh theo dõi mình. Bỗng nhiên, xuất hiện hai tên lưu manh, mục tiêu lại là cậu bé gầy gò kia, ép cậu vào tường, bắt cậu đưa hết tiền trên người ra, cậu bé liền hô to: “Cứu với!”

Mấy người lớn đi qua giả vờ như không nghe thấy, còn đi nhanh hơn chạy mất.

Doãn Ngọc lập tức quay đầu lại, một cú đấm vào trướng mắt tên lưu manh, hai tên tiểu tử nhãi nhép ấy cũng không có sức đánh trả, mỗi đứa ăn vài cú đấm đá, để lại cậu bé ôm đầu chạy.

“Chị lợi hại thế!”

“Chuyện nhỏ.” Cô bé vỗ tay một cách thô lỗ, như thể là vận động dẫn gân cốt, “Ừ, tên nhóc này sao lại theo dõi tao? Có tin là tao đánh mày không!”

“Vì, chị là kẻ kỳ quặc!” Thằng bé xem ra không sợ bị đánh, đứng thẳng lưng nói như một người đàn ông, “Doãn Ngọc, tôi xem trộm bài thi chỗ thầy môn sử, bài thi chị viết toàn là chữ phồn thể.”

“Từ nhỏ tao đã thích chữ phồn thể, chỉ cần thầy không trừ điểm, liên quan đêch gì đến mày?”

“Nét bút của chị rất đẹp, không giống chữ của một đứa con gái tí nào.” Chân chừ một hồi, cậu bé cuối cùng nói vào vấn đề, “Tôi có thể làm bạn với chị không?”

Doãn Ngọc rất ngạc nhiên, sau đó nhìn cậu bé rất nghiêm túc, nói như giọng của cô giáo: “Bạn này, có phải bạn đang đùa không?”

“Vì, tôi giống chị.”

“Cái gì?”

“Tôi cô độc giống chị.”

Cậu bé lộ ra ánh mắt bình tĩnh mà trẻ thành niên mới có.

“Nhóc, tao không hiểu mày có ý gì, nhưng tao có thể làm bạn với mày.”

“Tôi tên là Tư Vọng, Tư trong tư lệnh, Vọng trong thiêu vọng.”

“Được, tao gọi mày là em.”

Năm thứ hai, khắp nơi đều vang lên câu khẩu hiệu: “Bác Kinh chào đón bạn...”

Cô bé đã học đến học kỳ 2 của năm lớp 9, hai tháng nữa là thi tốt nghiệp cấp 2, nhưng không ôn thi tí nào, ngày nào cũng vẫn chạy thể thao như con trai, trong cặp sách có quyển “Tội ác và hình phạt” của Fyodor Dostoevsky hoặc cuốn “Tên tôi là Đồ” của Ferit Orhan Pamuk. Thầy cô không đưa ra yêu cầu nào cao hơn, tin chắc chắn cô bé sẽ thi đỗ trường chuyên. Nếu như hành vi cử chỉ của cô bé không kỳ dị quá, ngay cả Đoàn cũng không vào, thì sớm đã được miễn thi vào thẳng rồi.

Tư Vọng 13 tuổi, tuy đã cao 1m60, nhưng vẫn gầy gò mảnh mai như mầm đỗ xanh, dễ bị lưu manh trấn lột. Doãn Ngọc thành cái ô bảo hộ cho cậu bé, bắt luận là trong trường hay trên đường tan học về. Cô bé từ nhỏ tự luyện võ công, người bình thường đều không phải đối thủ. Thầy giáo thể dục tinh thông võ nghệ nói cô bé có bí quyết võ của Hoắc gia - như là được luyện võ cùng Hoắc Nguyên Giáp vậy.

Cô bé thường thảo luận những tác phẩm nổi tiếng với Tư Vọng - “Những người khốn khổ”, “Đỏ và đen”, “Ruồi trâu”, “Anna Karenina”, thơ cổ điển Trung Quốc, tứ đại tác phẩm và “Liêu Trai”, còn có Kafka, Borges, Murakami Haruki...

Cô bé còn quả quyết rằng Mạc Ngôn trong bốn năm nữa sẽ đoạt giải Nobel Văn học.

Có lần trên đường đi học về, đi qua tượng Alexander Sergeyevich Pushkin ở công viên trung tâm, Doãn Ngọc dừng lại đọc một tràng dài tiếng Nga, Tư Vọng chẳng nghe hiểu chữ nào. Cô bé nói một cách thần bí: “Bài thơ này tên là “Nếu cuộc sống lừa dối bạn”.

“Doãn Ngọc, chị học tiếng Nga ở đâu thế?”

“Đây là bí mật!”

“Được thôi, tôi cũng có bí mật, chúng ta trao đổi với nhau được không?”

“Không.”

Bỗng nhiên, gió thổi bay tóc phía trước của cô bé, ánh mắt như con trai, ẩn chứa vẻ đẹp lạnh lùng.

Đi qua một tòa kiến trúc cổ, Tư Vọng nhìn trên công có bốn chữ: “Đô thị Thường Đức”, nói khẽ, “Này, chị biết không? Đây là căn nhà Trương Ái Linh đã từng ở đây, bà ấy gặp và kết hôn cùng Hồ Lan Thành ở đây.”

“Xời!” Doãn Ngọc cười khẩy một cái, cặp sách đeo sau lưng, nhìn lên ban công tòa nhà, “Cái gã Hồ Lan Thành ư? Tao nhờ vào!”

Cô bé còn nhỏ nước bọt xuống đất, Tư Vọng lùi lại nửa bước: “Sao chị lại như thế?”

Trần tĩnh một lát, cô bé sờ tấm biển hiệu trên công nói: “Thật ra, tòa nhà này, tao đã đến vài lần rồi, ngày xưa gọi là Đô thị Ái Đình Đốn.”

Nói xong cô bé lôi tay Tư Vọng, đi thẳng vào cầu thang tối om, trèo lên cầu thang như rất thông thạo, đến trước cửa một căn phòng.

Tay của cô bé rất lạnh, như xác chết vậy.

“Chính là căn phòng này, Trương Ái Linh đã sống ở đây mấy năm - trong phòng xếp rất nhiều loại sách, tiếng Trung, ngoại ngữ, có cả tập ảnh từ châu Âu đem về. Có bộ sofa rê tiền, còn có ghế nằm làm bằng mây, bức ảnh nổi tiếng của bà ấy là chụp ở đây. Căn phòng bà ấy dọn dẹp cũng gọn gàng, thi thoảng có người giúp việc, sau khi bà ấy nhận được thù lao hậu hĩnh từ việc xuất bản sách nổi tiếng. Có cần tao kể tiếp không?”

Lúc này, trong phòng vang ra tiếng của một ông già: “Ai ở ngoài đó? Trẻ con không được làm âm!”

“Đi mau!”

Chạy một mạch xuống nhà, quay về trời đã tối.

“Tôi nghĩ tôi đã hiểu!” Tư Vọng vừa thở dốc vừa nhìn chăm chăm vào mắt cô gái, “Chị thật sự rất đặc biệt!”

Doãn Ngọc mua hai cốc trà sữa bên đường, hút một hơi rõ dài rồi nói: “Không phải thương thân trên bàn tiệc, giả diên khó tránh giả thành thật, từng vì say rượu phi nước đại, e rằng đa tình khổ mẽ nhân. Gây nghiệp cướp bóc đồng nam thiên, sóng gió từng trải hải dương trần. Bi ca thống lệ sao bù đắp, nghĩa sĩ lũ lượt thuyết Đê Tần - Văn nhân thời đó, tao chỉ thích Uất đại phu, ông ấy là người thật lòng. Chỉ có điều, mối lương duyên của ông và Vương Ánh Hà tuyệt đối không phải như Romeo và Juliet mà đời sau tưởng tượng đâu.”

“Chị gặp họ rồi à?”

Doãn Ngọc cười lớn như con trai: “Tao đã từng uống rượu, từng đánh nhau, tán gái với ông ta - mà y tin không?”

Mùa hè năm đó, thành tích thi tốt nghiệp cấp 2 của Doãn Ngọc, quả nhiên xếp thứ nhất toàn trường.

Cô bé thi vào trường trọng điểm - Trường chuyên cấp 3 Nam Minh.

Lúc chào tạm biệt, Tư Vọng nói: “Chúng ta sẽ còn gặp nhau.”